

Tal av Stefan Löfven, statsminister och Socialdemokraternas partiordförande

Tack så mycket Anders för välkomstorden och tack för att jag får komma hem! Det är ofta så när man inleder ett tal – ”vänner” börjar man med, och det finns all anledning att göra det på många ställen, men det är få ställen där det är så helhjärtat och så äkta som just här. Jag vill verkligen tacka för den möjligheten.

Jag vill också säga tack för allt ni gör. Fortsätt att lägga förslag, driva en politik som ni tror på på riktigt, fortsätt att vara med i samhällsdebatten precis som ni gör. För ni behövs. Jag tror inte ni förstår själva hur viktiga ni är. Ni behövs och ni är en inspiration för mig, ni är en tillgång för Sverige, så fortsätt detta jobb. Tack ska ni ha så här långt, det kommer mer jobb!

Jag vill nu rikta mig direkt till dig Marie. Vi lärde känna varandra när förbunden slogs ihop, så någon gång på hösten 2005 fick jag förmånen att få börja träffa dig och lära känna dig som en ytterst genuin, äkta facklig företrädare. Fötterna på jorden och mycket väl medveten om vad som ytterst gäller, att när man kommer hem och ska prata med medlemmarna så kan man stå där i lunchrummet och säga precis vad man har gjort och stå för det och vara stolt över det. Du är en mycket fin facklig företrädare. Du kommer nu, känn ingen press, men du kommer att inneha ett av de finaste och viktigaste uppdragen som man kan ha i svenskt samhällsliv. Och jag vet att du kommer att klara det med bravur – du är en mycket duktig facklig företrädare. Grattis!

Och till dig Anders, ett speciellt tack. Vi har känt varandra i ungefär 30 år, mer än så. Vilket i sig är ett mirakel, eftersom vi själva är runt 40. Du är också genuint ideologisk, väldigt precis på punkten när det gäller ideologi, vilka värderingar vi står för och vad det ska ta sig för uttryck i verksamheten, både fackligt och politiskt. Jag har alltid känt en enorm trygghet med dig. Och när vi arbetade tillsammans, inte minst när jag var förbundsordförande och du vice, så kändes det så tryggt att ha dig.

Och ni ska veta att när jag fick frågan om att bli partiledare så var det inte jättelätt att lämna detta fantastiska förbund. Inte lämna som medlem naturligtvis, men att lämna det uppdraget. För jag var så oerhört stolt och så glad att ha ett sådant uppdrag, som nu Marie snart ska få ha. Du kommer att få känna!

Men jag visste också att det här förbundet kommer bara att ånga på. Jag tror det var en kines som sade att om man undrar någon gång hur mycket man kommer att bli saknad på riktigt, då ska man stoppa ned ett finger i ett glas vatten, dra upp fingret och se efter hur stort hålet är. Du tog över det här ordförandeskapet på ett suveränt sätt Anders. Jag vill verkligen tacka dig för allt du har gjort för mig, för oss alla, för IF Metall, för Sverige. Och jag är stolt att få kalla dig min vän. Tack Anders!

Jag vill också naturligtvis gratulera Tomas, Anna och Veli-Pekka. Anna, jag var i Hofors i onsdags. Jag är så gott som smed nu. Jag fick i alla fall vara med där och smida lite grann, så jag sade just att jag har fått sommarjobb i Hofors. Då säger Göran Johnsson förstås att ”ja, ja, men de har stängt över sommaren”. Det var därför jag fick sommarjobb.

Jag vill gratulera er naturligtvis. Det är fina uppdrag och ni kommer att ta det här vidare på ett fantastiskt sätt. Grattis till hela förbundsstyrelsen!

Vi har så mycket att se fram emot. Vi har mycket arbete framför oss, inte minst i facklig-politisk samverkan. Det är för svensk industri, det är för bra arbetsvillkor, anställningsvillkoren och inte minst arbetsmiljön. Och det är också för ett samhälle som håller ihop på riktigt och där man vågar tro på framtiden. Det har vi framför oss. Jag ser fram emot att få samarbeta med er och hur än framtiden kommer att se ut så behövs IF Metall.

Under min tid i IF Metall arbetade vi mycket med kultur och bildning. Jag minns inte minst det fantastiska läsprojektet Läs för mej, pappa! Ett fantastiskt projekt, där vi via barnen fick fler industriarbetare att läsa och få del av sitt språk. Så det har gjorts väldigt mycket fina kulturprojekt. Kulturen har fortsatt en väldigt stor del i mitt liv, när man nu hinner. Jag har inte lika mycket fritid. Men när tillfälle bjuds så brukar Ulla och jag gärna gå på bio ibland, på teater, konstutställning eller annat som vi roas av. Och det är för att det tar inte kraft att ta del av kulturen, det ger kraft. Det ger så otroligt mycket

kraft. Och det kan ge anledning till politiska reflektioner. Det fick jag när jag, faktiskt för första gången, lyssnade på riktigt på en psalm som har nummer 289. Jag ska läsa två strofer ur den. Den säger rätt mycket, tycker jag, om vår tid.

”Vi vill den frihet där vi är oss själva, den frihet vi kan göra något av. Som ej är tomhet, men en rymd för drömmar, en jord där träd och blommor kan slå rot. Och ändå är det murar oss emellan och genom gallren ser vi på varandra. Vårt fängelse är byggt av rädslans stenar, vår fångdräkt är vårt eget knutna jag.”

När jag verkligen satte mig ned och läste den här texten så tänkte jag att den talar rätt mycket om Sverige i dag. En del av det Sverige vi upplever i dag. För vi har en stark ekonomi, en urstark ekonomi. Men vi har ju en alldeles för svag sammanhållning i vårt land. Vi har EU:s högsta sysselsättningsgrad. Vi har den lägsta ungdomsarbetslösheten vi haft på 13 år. Stark export. Växande innovationskraft. Rekordhøgt bostadsbyggande. Och samtidigt, alldeles för stora klyftor. Mellan fattig och rik. Mellan den som är lågutbildad och den som är högutbildad. Mellan stad och land. Mellan innerstad och förorter. Det blir som murar oss emellan.

Människor, orter, hela bygder känner sig ibland övergivna och svikna av samhället. När välfärden inte räcker till och inte går att lita på, eller när service och arbetstillfällen försvinner. Med den erfarenheten, med den stämningen – vad gör det med vårt land? Vad är det som blir det gemensamma i Sverige? Jo, det riskerar att bli otrygghet, oro. Och det som vi ser alltmer av nu, inte minst i sociala medier – oförsonlighet, oförståelse, till och med hat. Det är ett fängelse som är byggt av rädslans stenar.

Jag säger det här för att jag är övertygad om att det här är den viktigaste uppgiften vi har i dag. Den viktigaste för mig, både som partiordförande och statsminister. Det är den viktigaste för regeringen. Det är den viktigaste för arbetarrörelsen. Vi ska riva detta rädslans fängelse och vi ska visa att ett annat samhälle är möjligt, och den resan är nu påbörjad!

Och det är upp till bevis nu. Vi finns ju till, vi är en rörelse av folk, med folk, för folket. Steg för steg tillsammans kan vi göra och ska vi göra samhället lite bättre, lite bättre, lite bättre. Och då menar vi för alla. Allt kan inte ske på en gång, det vet vi. Men färdriktningen, den måste vara glasklar. Det är mer jämlikhet, mer rättvisa, solidaritet, och det ska kännas in i hjärtat. Arbetssättet är detsamma som vi alltid har haft – sammanhållning, samarbete. Vi gör som vi alltid har gjort, vi hjälps åt.

Jag är inte så van vid att hylla Liverpools fotbollslag, jag håller själv på Tottenham Hotspurs. Liverpool har dock ett väldigt bra motto: You never walk alone. När jag var ordförande i Metalls avdelning 26, då tryckte vi upp halsdukar med You never walk alone. Som det Tottenham-fan jag är så gjorde vi det. Och det är precis det, mina vänner, det är det budskapet som gäller i dag. Det är kanske det viktigaste vi kan skicka ut runt om i Sverige – du är inte ensam, vi gör det tillsammans.

Nu har vi en mycket bra ekonomisk möjlighet att utveckla den svenska modellen, för det är det som är budskapet. Sedan vi tillträdde så har ungefär 200 000 fler människor ett jobb att gå till. Vi har den lägsta andelen som behöver försörja sig via våra olika försörjningssystem, den lägsta andelen sedan 1990-talet. Och det budgetunderskott som den borgerliga regeringen lämnade efter sig, det har vi nu vänt till ett överskott.

Det gjorde vi det första året. Och varför är det så viktigt för en socialdemokratiskt ledd regering? Jo, det är för att det är en signal till folket att välfärden fungerar inte bara nästa år och nästa år, utan också om fem, tio år. Det är långsiktighet som gäller. Och vår fantastiska finansminister Magdalena Andersson – jag brukar säga att hon är generös som person, men oj vad hon är snål med våra skattepengar! Och det ska hon vara, för nu har vi den där styrkan som vi behöver.

Och kom ihåg, det här är så viktigt, det här måste vi prata om kära vänner. Det är något förunderligt i svensk politik att den största myten, jag vet inte på hur länge, får leva på, nämligen att moderatledda regeringar kan hålla ordning på ekonomin. De senaste ungefär 40 åren har vi haft borgerliga regeringar i 17 år och socialdemokratiskt ledda i dryga 20 år. De har haft regeringsmakten mellan 1976 och 1982, mellan 1991 och 1994

och mellan 2006 och 2014. Vid alla de tre tillfällena har de lämnat med högre arbetslöshet och ett stort budgetunderskott. Vid alla de tre tillfällena. Och på 1980-talet när de åkte ur första gången, då sade de ”Vi hade otur”. Men man har banne mig inte otur tre gånger i 17 år. Och har man otur i 17 år, då är det ett gott argument för att inte rösta på det alternativet.

Vi har fattat tuffa beslut, om migrationspolitiken och den ekonomiska politiken. Det här gör att vi har den ekonomiska styrkan. Vi ska se den nu framför oss. Nu gäller det inte bara nästa år. Vi håller på att fundera nu naturligtvis på hur nästa års budget ska se ut. Men om vi sträcker ut tanken litegrann och ser hela nästa mandatperiod, där vi nu redan har ett budgetöverskott, då har vi fantastiska möjligheter. Det är bara det att det finns ett annat gäng som ser samma möjligheter och de vill någonting helt annat. För frågan är, vad ska vi nu använda det till? För mig är det självklart. De här resurserna ska inte gå till miljonärerna, utan de ska gå till pensionärerna. De ska inte gå till storbankerna heller, utan de ska gå till skolbankarna. Och de här resurserna, de ska icke gå till ett förmögenhetsbygge för några få, utan för ett samhällsbygge för alla. Dit ska våra resurser gå.

Och det mest grundläggande vi behöver göra är att säkra tryggheten för alla oavsett var de bor. Ibland får jag höra att ”han är nog lite höger den där Löfven, för han prioriterar kampen mot kriminalitet, mot terrorism, mot dem som bränner bilar, skapar otrygghet på gator och torg”. För mig kan ingenting vara mer fel. Vi bygger ett samhälle för att människor ska må väl och känna frihet. Om hela förorter ockuperas av kriminella gäng, så begränsar det människors frihet. Det är en frihetsfråga för mig. Vi kan aldrig tillåta det i vårt samhällsbygge. Och inte sällan är det ju människor som sätter tilltro till oss, det är IF Metalls medlemmar, det är våra väljare, som ofta påverkas mest av brottslighet och otrygghet, och vi ska inte svika dem.

Det är därför vi kommer anställa fler poliser, det är därför som polisorganisationen måste genomföras så att polisen finns där, synlig och verksam i vardagen bland medborgarna. Vi ska också se till att rättsväsendet har bra verktyg för att utreda brott och se till att de här får sina straff. Och framför allt gängkriminaliteten känner jag ingen som helst sympati med. De kommer vi se till att jaga, och också deras ekonomiska resurser. De ska inte sitta i lyxbilar – fortsätter de på det här sättet ska de sitta i våra fängelser.

Ska vi skapa trygghet måste vi vara tuffa mot brotten, men också tuffa mot brottens orsaker. Det är därför Ibrahim Baylan nu har fått uppdraget att samordna och se till att vi klarar att bygga en mycket starkare social sammanhållning, inte minst i de utsatta förorterna. Men också på andra ställen – det kan vara bruksorter också. Därför säger vi att samtidigt som vi ska knäcka brottsligheten, så ska vi naturligtvis också knäcka långtidsarbetslösheten.

Vi vet att en stor del av orsakerna till att människor, inte minst ungdomar, åker in i brottslighet beror bland annat på sådana saker. Det är för dåliga skolor på för många ställen, det är långtidsarbetslöshet, det är dåliga boendeförhållanden och sociala förhållanden. Så det är en usel uppväxt. En del av de här ungdomarna har kanske sett sina föräldrar gå arbetslösa hela sina liv. De vet inget annat. Och själva har de fått en alldeles för dålig skolutbildning. Och så börjar man fundera – vem är jag, vad ska jag få min identitet i? Och så kommer det någon som säger ”Du kan vara med oss” och så börjar det.

Det här är ingen ursäkt för brottslighet, men jag är övertygad om att det är nyckeln till att bekämpa brotten i grunden. Det är helt enkelt att vi ska bygga ett Sverige som håller ihop.

En grunduppgift för oss då är att se till att bekämpa segregation och heller aldrig tillåta framväxt av några skuggsamhällen i vårt land. Det här kräver några saker. Det kräver en reglerad invandring, det kräver ett gemensamt asylsystem i hela EU där alla EU:s medlemsländer faktiskt tar sitt ansvar. Det kräver ett intensivt arbete globalt för att se hur vi kan förhindra att människor över huvud taget behöver fly.

Det är därför vi nu i EU-samarbetet samarbetar med Senegal, Mali, Niger, Nigeria, Libyen, också med Turkiet, Jordanien och Libanon, där ju de flesta flyktingar finns. De ska ju inte ens behöva ta den här farliga vägen. Då gäller det att se till att vi håller i det

globala arbetet. Då duger det inte, som några partier säger, att dra ned på biståndet. Det är inte smart.

Men det kräver ju också att vi är tydliga här hemma. Man söker asyl, får man avslag måste man återvända, annars har vi ingen reglerad invandring. Men får man ett ja, då ska man naturligtvis ha samma rättigheter och samma skyldigheter som alla andra. Då ingår det att man lär sig svenska, man gör sig anställningsbar, jobbar och bidrar. Då ska vi som samhälle – liksom för de människor som redan finns här, här gör vi ingen skillnad – finnas där och hjälpa till med verktygen. Det ska finnas utbildningsmöjligheter, praktikmöjligheter eller vad man nu behöver ha. Sedan får varje individ göra precis som vi gör i Sverige, i den svenska modellen, varje kvinna och man gör sitt. Men Sverige, mina vänner, måste bryta segregationen innan segregationen bryter sönder Sverige.

Kära industrivänner, det viktigaste ändå för att få ett land att hålla ihop, det är och förblir skapandet av arbete. Jag är stolt att kunna säga att Sverige är en industrination. Och den industrination som dessutom just nu stärker sin ställning, som investerar, som präglas av framtidstro. Det fanns ju mycket riktigt de som sade ”basically gone”. Nu är det de som sade det som är basically gone och det gör inte så mycket.

Det här är viktigt på riktigt. Det är naturligtvis viktigt därför att industrin bidrar med ungefär en miljon jobb i vårt land, tre fjärdedelar av exporten. Men det är också viktigt därför att industrin, dess medarbetare, dess innovationskrafter, stärker vår förmåga att klara framtida samhällsutmaningar.

Det är därför som vi nu har arbetat fram den här nyindustrialiseringsstrategin som heter Smart industri. Vi har redan bockat av 43 av 45 konkreta åtgärder i den första raden av handlingsplaner och vi har tillsammans med företagen exempelvis investerat i digitaliseringspiloter, nya uppkopplade produkter, digitala tjänster. Vi investerar i digitaliseringslyft för små och medelstora företag, vi effektiviserar miljötillståndsprövningen och reformerar det statliga riskkapitalet så att det blir mer tillgängligt för dem som behöver investera. Vi storsatsar på innovation, på forskning och industriforskning, vi främjar kompetensförsörjningen genom ett kunskapslyft med tiotusentals utbildningsplatser, med validering, med kompetenskartläggning och vi lägger grunden redan i skolan genom mer matematik och 200 timmar teknik för alla grundskoleelever.

Vi förstår det som den borgerliga regeringen och borgerliga partier aldrig någonsin kommer att förstå: Man löser inte arbetslösheten genom att sänka a-kassan och att tömma arbetslösas plånböcker. Man löser arbetslösheten genom att satsa, investera, inte minst i industrin och så fyller man företagens orderböcker. Det är en betydligt bättre ordning.

Och nu ska vi flytta fram positionerna ytterligare. Alla vet nu att tillverkning inte kan brytas loss från utveckling – de hör ihop. Ni vet det så väl, ni kan det, det sitter i ert DNA, och jag tror att man måste vara moderat partiordförande för att så totalt fokusera på en lönekostnad per timme. Konkurrenskraft och framgång kräver kvalitet. Det kräver produktivitet, flexibilitet och inte minst en bra logistik.

Det är sådant vi är bra på i Sverige. Vi är världsledande. Ni är världsledande, IF Metalls medlemmar. Det är det som nu gör så att fler företag faktiskt flyttar hem sin produktion ifrån utflykterna till lågkostnadsländerna. Under 2015 anställde de 21 största industrikoncernerna fler här än i Kina. Stiga flyttade hem sin tillverkning av pulkor till Eskilstuna, Atlas Copco Secoroc av borrkronor till Fagersta, och Gunnebo Fastening tog hem sin tillverkning efter 10 år utomlands. Enligt Konjunkturbarometern har industriföretagens framtidstro inte varit så här stark på över 20 år. Sverige tror på industrin och industrin tror på Sverige.

Inte sedan före den fruktansvärda finanskrisen har svensk industri investerat så mycket ett år i Sverige som man gjorde 2016. Det är ingenting som tyder på att det ska bli mindre i år 2017. Men vi vet ändå – det går inte att slå sig till ro med det, utan här gäller det att gnetta på. Varenda dag är ju en kamp för att vinna nästa investering. Då har vi en av våra största varningsflaggor för framtiden: Det är att det är för få, av någon konstig anledning, som vill jobba i industrin. Så kompetensförsörjningen, som ni mycket väl känner till, är ett av våra största hinder för att växa.

Det är därför vi satsar så mycket på just kompetensförsörjning och pratar med parterna om kompetensförsörjning. Hur ska vi se till att försörja arbetsmarknaden, inte minst industrin? Det är därför vi gör det här kunskapslyftet, som fullt utbyggt kommer att innebära 70 000 utbildningsplatser, i Yrkesvux och lärlingsutbildning för vuxna, yrkes-högskoleplatser, folkhögskoleplatser, och för den delen också platser på universitet och högskola. Fullt utbyggt, 70 000. Det är ett första steg. Det är ett viktigt steg, men det kommer inte att räcka, vi kommer att behöva göra mer.

Yrkesprogrammen tog stora smällar under den borgerliga regeringen och vi riskerar i Sverige att år 2025 sakna 100 000 gymnasialt yrkesutbildade människor. Det är därför vi måste lägga på ett kol. Det var därför vi började ett brett arbete för att höja statusen på yrkesutbildningen – vi utropade 2016 till yrkesutbildningens år tillsammans med LO och Svenskt Näringsliv. Vi har påbörjat arbetet och det ska fortsätta det här året också och fortsätta och fortsätta. Vi behöver höja kvaliteten, attraktiviteten och effektiviteten, och vi kommer också att införa en försöksverksamhet med branschskolor, naturligtvis i nära samverkan med arbetsgivare, för vi ska stärka kompetensförsörjningen också inom små yrkesområden.

Så där får vi gnetta på. Framför allt behöver vi kunna prata med fler unga och få dem att se att industri är framtid. Det här är framtid. Det är här de framtida yrkena finns. Det är i industrin som de framtida lösningarna kommer som kommer att styra och påverka våra liv under hela detta århundrade. Jag pratar om klimatinnovationerna som måste till. Det är framtida kläder, faktiskt. Det är mat. Det är boende. Och det är inom industrin alla dessa möjligheter kommer att skapas och det måste de unga känna på riktigt. Då är budskapet till ungdomen: Vill du vara med och skapa framtiden, sök då jobb i svensk industri.

Sverige ska hålla ihop. Då krävs också att den som arbetar och gör rätt för sig ska känna att det leder till en grundmurad trygghet i samhället. Den förra regeringen försämrade löntagarnas villkor steg för steg. Nu har Sverige en regering som står på löntagarnas sida. Vi är långt, långt ifrån klara, men vi har kommit en bit på väg och vi tänker fortsätta. Vi satsar nya resurser på att förbättra arbetsmiljön, vi ger en starkare tillträdesrätt för de regionala skyddsombuden, vi höjer skyddet för dem som vill slå larm om missförhållanden på arbetsplatserna och vi sjösätter en nollvision mot dödsolyckor på jobbet.

Vi slår ned mot missbruket av visstidsanställningar och inför nu äntligen arbetsrättsliga krav också i offentliga upphandlingar. Staten, landsting, kommuner handlar upp för ungefär 600 miljarder kronor per år och förut har det inte funnits några krav på att när man handlar upp tjänster ska det faktiskt ingå kollektivavtalsenliga villkor, innebärande att en del taxichaufförer har tjänat 27 kronor i timmen. Stopp för det nu. När vi handlar upp tjänster med våra skattepengar ska villkoret ingå att detta ska vara förenligt med kollektivavtalsenliga villkor, schysta villkor. Det offentliga Sverige ska ju rimligen aldrig vara en fiende till arbetsrätten. Det offentliga Sverige ska vara dess främsta försvarare och nu ska det bli så.

Vårt engagemang för löntagares villkor slutar inte heller vid landets gränser. Ni vet så väl att det här hänger ihop. Dåliga villkor på andra ställen påverkar också IF Metalls medlemmar. Nu gör vi Sverige till en global röst för schysta villkor, rättvisa villkor, en social dialog. Vi gör det i samarbete med andra länder, med OECD, med ILO, samtal med Världshandelsorganisationen med flera, i någonting som vi kallar Global Deal. Det är inte svårare än att se till att den globala ekonomin fungerar för alla, där alla känner att ja, vi kommer ha framgång, vi kommer ha ett bättre liv också i en global ekonomi, inte bara några få. Då vill det till att man har en social dialog, så att politiken möter både arbetsgivare och löntagare och deras organisationer och civilsamhället, och så ser vi till att göra schysta villkor runt om i vår värld.

Vi ska också verka för ett EU där tillväxt går hand i hand med social rättvisa. I november i år, här i Göteborg, bjuder jag tillsammans med EU-kommissionens ordförande Jean-Claude Juncker in till ett toppmöte där vi ska dra upp riktlinjerna för vad som krävs för att främja rättvisa jobb och tillväxt här i EU. EU kan inte vara en marknad där människor tror att den är till för företag, banker och finans – ”den är i alla fall inte till

för oss”. EU är, ska förbli och måste vara den organisation som ser till att dess medlemsländers invånare får väl.

Hur svårt kan det vara? Det är ju invånarna, löntagarna, som skapar välfärden och då är det rimligt att det är de som har schysta villkor. Därför ska vi se till att jobba vidare med det. Det får vara slut med vilda västern-fasoner på arbetsmarknaden oavsett om det är i Sverige, i EU eller ute i världen. En global ekonomi kräver ett globalt ansvar, ett stenhårt globalt arbete för att skydda löntagares rättigheter.

Ett viktigt steg på vägen var när vi kunde riva upp lex Laval, äntligen nu för ett par veckor sedan. Här gjorde arbetsmarknadsminister Ylva Johansson ett alldeles fantastiskt jobb. Från den 1 juni försvinner nu begränsningen som fanns i lagen hur ni kan använda stridsåtgärder för att få till ett kollektivavtal. Det ska alltid vara möjligt att kräva svenskt kollektivavtal i Sverige. Det här är en kamp, kära vänner, som vi tog tillsammans, vi drev den tillsammans, vi vann den tillsammans och jag vet att vi kommer att göra flera sådana segrar framöver.

Nu har vi en väldigt viktig politisk strid framför oss. Vi är mitt uppe i den, kan jag säga. Och det är allvar nu. Jag kan påstå att den svenska modellen inte varit så hotad och utmanad, så tydligt som just nu, på flera decennier. Nu är det lönebildningen som attackeras, välfärdssystemen ifrågasätts, och Anna Kinberg Batra och Jimmie Åkesson har låtit informera att de krokas arm för att de ska hjälpas åt att attackera den svenska modellen tillsammans. De vill försämra välfärden, öka ojämlikheten, det är skattesänkningar, det är nedskärningar, det är fortsatt vinstjakt i vår välfärd.

Eftersom Moderaterna, när de lämnade 2014, också lämnade över större klyftor, högre arbetslöshet, lägre skolresultat, så lovar de ju ett förnyelsearbete. Och så slog de sina kloka huvuden ihop och sedan kom förslagen: Nedskärningar i välfärden, sänkt a-kassa, utförsäkring av sjuka. Inte så nytt. De konservativa gillar traditioner, så det här var deras version av sill på julafton. Sedan sade de, nu kommer det nya! Under deras åtta år genomförde de jobbskatteavdrag nummer ett, nummer två, nummer tre, nummer fyra och nummer fem, och sedan funderade de ett tag till och sade nummer sex. ”Vi ska ha det sjätte jobbskatteavdraget.” Det blev inte så bra för Sverige och så kommer det här.

På en punkt kan man säga att de har förnyat sig och det är just när de slänger alla moraliska principer på skräphögen och säger att nu är vi beredda att samarbeta och ta makten med ett helt oseriöst, rasistiskt parti som har sina rötter i nazismen. Och inte heller den tanken är helt ny faktiskt. Det har skett förut, att partier har försökt samarbeta med extremistiska rörelser. Det har testats några gånger genom historien och det har gått riktigt illa varje gång. Därför är mitt budskap till borgerligheten och Moderaterna framför allt: Lek inte med elden. Ni riskerar att bränna så mycket mer än er själva. Lek inte med elden.

Samtidigt är Sverigedemokraterna så sugna på samarbete att de försöker vara mer moderater än Moderaterna själva. De vill attackera anställningstryggheten för hårt arbetande människor, men samtidigt kan de tänka sig ett skatteförslag som, lyssna nu, faktiskt innebär att den som har 100 000 kronor i månaden i inkomst skulle få 46 000 kronor i skattesänkning på ett år. Och sedan mindre ju mindre man tjänar, precis tvärtom mot hur vi tänker. Det är sverigedemokratin. De vill ta från skolan och vården för att ge till dem som har miljoninkomster, och nu försvarar de vinstjakterna, miljonjakterna i vård och välfärd trots att de före valet 2014 sade att det tyckte de inte om. Nu tycker de om det, av någon konstig anledning. Och samtidigt framställer de sig som välfärdens försvarare – jo tjenare! Det här är ett svårslaget politiskt hyckleri.

Vi i arbetarrörelsen måste ta den här kampen mot dem som vill attackera den svenska modellen och vi ska göra det med alla krafter vi har. Vi ska vägra ge en enda tum till de här högerextremisterna som säger att de värnar arbetarna, men som sedan ska försämra vår arbetsrätt, sälja ut välfärden och sänka skatten för dem som har det allra bäst.

Då är mitt budskap att det finns en annan väg för Sverige. Det som inte ger makt till extremister, där vi slänger blockpolitiken åt sidan och där vi arbetar tillsammans för vårt land, söker samarbeten för Sveriges bästa – det är min väg. Det är arbetarrörelsens väg. Och vi följer en uråldrig princip: Landet först, partipolitiken sedan, nu och för alltid.

Därför kära vänner är det upp till oss, det är upp till varenda demokratiskt och frihetligt sinnad människa i Sverige att kliva fram. Demokratin är ingen marknad. Det fungerar inte så att vi förtroendevalda politiker producerar någonting som medborgare ska konsumera. En uthållig samhällsförändring, kära vänner, den gör vi tillsammans. Vi har alla, du har, en moralisk och en medborgerlig plikt mot dig själv, mot ditt samhälle, att stå upp för de värderingar som du tror på. Bara tillsammans kan vi skapa ett samhälle som är orons och otrygghetens motsats, nämligen det samhälle som bygger på mer tillit, mer trygghet och framtidstro. Bara tillsammans kan vi skapa och sträva efter den frihet där vi är oss själva, den frihet vi kan göra någonting av. Bara tillsammans kan vi se till att varenda individ i vårt land känner precis det där grundmurade budskapet: Du är inte ensam. Och tillsammans ska vi göra just detta.

Tack för att ni har lyssnat!